

El apare însă, în același timp, în Rio de Janeiro, unde guvernatorul Antonio Albuquerque Coelho îl înaintează maior, în anul 1810, și apoi, în 1814, locotenent-colonel. Odată cu aceasta, Sfântul primește, pentru vitejia sa în războiul contra Francezilor, decorația Marii Cruci a ordinului „Isus Hristos“.

După proclamarea republicii brasiliene, cu ocazia unei ședințe ținută în Parlament în anul 1889, deputatul de Bahia, Aristides Spinola, a propus, pe lângă recunoașterea tuturor meritelor militare ale Sfântului, desființarea mării lefi a acestui ofițer. Când obștea protestă împotriva acestei propuneri, s'a continuat a i se plăti Sfântului salariul.

După scurt timp, fiind la cârmă un alt Ministeriu, cu un ministru de Războiu zgârcit, apăru un nou decret: „Colonelul și Sfântul Antonio de Padova a îndeplinit serviciul său cu credință și vitejie în timp de trei sute de ani. El este înaintat prin aceasta general și scos la pensie“.

Trad. de Friederike Thellmann, după „Prager Presse“ (L. Bruck). .

D O I . . .

de GUSTAV FALKE (1853-1914).

*Tu stai dincolo, pe malul apei,
Și-mi arăți de-acol' o albă floare,
Eu, de dincoace, o floare roșie
Îți întind, — o floare de-adorare.*

*În apa lată care ne desparte
Tremură pe-a undelor oglindă
Umbra slabă a trupurilor noastre,
Că să se găsească, să se prindă.*

*Se pierd în vânt și 'n mormurul de ape
Lungi suspine, fără de cuvinte
Și, resemnate, dorurile noastre
Își șoptesc o caldă rugămintă.*

*Tăcut, ca o vedenie nocturnă,
Valul apei o lebădă-l despică,
Undele se încrețesc la maluri
Și umbra noastră tremură de frică...*

Traducere de I. C. D.